

Leila Sales

Cesta do budoucnosti

ALBATROS

Cesta do budoucnosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Leila Salesová

Cesta do budoucnosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ALBATROS

Leila Salesová

**Cesta
do
budoucnosti**

Leila Salesová

**Cesta
do
budoucnosti**

Albatros

Přeložila Petra Nagyová

Copyright © Leila Sales, 2017

Cover © Bohumila Becerra-Gablasová, 2017

Translation © Petra Nagyová, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-00-04816-1

ISBN e-knihy 978-80-00-04873-4 (1. zveřejnění, 2017)

Rebecce Serleové: *Šla bych za tebou skrze čas i prostor*

I

Většina lidí na cestování v čase nevěří, ale to neznamená, že mají pravdu.

Já s Kitty jsme byly moudřejší. Táta nám o cestování časem vyprávěl odmalička. Otázkou nebylo, jestli to funguje. Otázkou bylo jak.

Kitty byla moje nejlepší kamarádka. Přesně o tři měsíce starší a o tři centimetry větší než já. Zatímco já měla husté, tmavé vlasy do půlky zad, Kittyiny byly světlé a jemné jako pápěří. Měly jsme ale stejné oči – takový zvláštní odstín, jeden den se zdály hnědé, druhý do zelena. Oči jsme měly tak podobné, že to podle nás dokazovalo, že jsme klidně mohly být sestry.

Kitty ale ve skutečnosti žádné sourozence neměla. Rodiče ji neustále střežili jako oko v hlavě, takže jakmile mohla, chodila ke mně domů, aby se jich na chvíli zbavila. A tak se toho o cestování v čase dozvěděla úplně stejně jako já.

Ta myšlenka nás obě fascinovala. „Pověz nám o tom ješ-

tě,“ prosily jsme jednou ve středu večer mého táta. „Pověz nám o tom, jak to funguje.“

„Vždyť víte, že jsou to tajné informace,“ varoval nás táta.

„To *víme*,“ potvrdila jsem.

„My to nikdy nikomu neřekneme, pane Bromley,“ slibovala Kitty. „I kdyby nás mučili.“

Můj mladší bráška Thomas zvedl oči od kresleného příběhu, který si na stole prohlížel. Zaujalo ho slovo „mučení“. „Ani kdyby vás celé dny a noci nenechali spát?“

„Ani tak,“ zavrtěla hlavou Kitty.

„Ani kdyby vám píchali jehly do očí?“ pokračoval Thomas. Otrásla jsem se.

„Při večeri tohle asi není nejvhodnější téma,“ vložil se do toho táta.

Thomas pokrčil rameny a obrátil pozornost zpátky ke komiksu. Pokud se člověk zrovna ne bavil o válce, tak ho to nezajímalo.

„Existují takové brány,“ začal táta a já s Kitty jsme se k němu okamžitě naklonily a rázem zapomněly na kapustičky na talíři. „Otevírají se náhodně a jen na chvíli. Ale pokud do té brány vstoupíte během těch pár sekund, co je otevřená, můžete cestovat časem a prostorem.“

„A jak ty brány vypadají?“ ptala se Kitty s vykulenýma očima. Táta nám je popisoval už mnohokrát, ale já s Kitty jsme pořád nebyly dost spokojené - snad kdyby nám dal fotku. A možná

ani pak ne.

„No, jako takové dveře,“ odpověděl táta a naznačil rukou jejich obrys. „Jen jsou celé třpytivé a měňavé. Připomínají zčeřený vzduch, jestli si to dokážete představit.“

Já ano. Naprosto přesně. Připadalo mi, že přesně vím, jak taková brána vypadá. Jen jsem si nebyla jistá, jestli je ta představa správná.

„Ale ty sám jsi ji nikdy *neviděl*, že ne?“ zajímalo mou patnáctiletou sestru Justýnu.

„To ne,“ přiznal táta. „Naprostá většina lidí v životě žádnou bránu nespatří. Není jich prostě moc, navíc jsou rozestě po všech kontinentech a stoletích, takže šance, že člověk na nějakou narazí, je mizivá.“

„Takže si to v podstatě vymýšlíš,“ prohlásila Justýna.

Zpražily jsme ji s Kitty pohledem.

„Člověk nemusí tu bránu vidět, aby věděl, že existuje,“ bránil se táta. „Molekuly taky nevidíme, přitom víme, že je jich svět plný. Ani supernovu člověk nemusí spatřit, ale ví se o ní. Věda to potvrzuje a já osobně věřím vědě víc než čemukoli, co náhodou zahlídnu těma svýma chabýma očima.“

Já s Kitty jsme tomu vážně přikyvovaly, zatímco Justýna jen pokrčila rameny, prostě puberťačka. „Vždyť jsi v životě ani *nepotkal* nikoho, kdo by nějakou bránu viděl,“ odsekla.

„Ale jistěže potkal,“ namítl táta. „Vždyť to víš, Justýno. Říkal jsem ti přece o tom pánovi z Edinburghu, který bránu ob-

jevil ve svém obýváku.“

Sestra se zasmála. „A tys mu to věřil? Já teda ne.“

„Věřil, protože jsem se ho na to podrobně vyptával,“ vysvětloval táta, „a to, jak tu bránu popisoval, její tvar, konzistenci – bylo to úchvatné, to si prostě nemohl vymyslet.“

„Náhoda,“ pokrčila Justýna rameny.

Přesně jsem věděla, jak na to táta bude reagovat. A podle mě Justýna taky, jen chtěla tátů popíchnout. Odpověděl jí přesně, jak jsem čekala: „Když se něco zdá jako neuvěřitelná náhoda, musí si člověk uvědomit, že to možná vůbec náhoda *není*.“

Bylo to jeho oblíbené rčení.

„Je správné pochybovat, Justýno,“ pokračoval táta. „Všichni velcí badatelé pochybují. Proto jsou z nich taky vědci. Všechno jsou to jen teorie. Cestování v čase je teorie. Gravitace je teorie. Evoluce je teorie. Možná se jednoho dne ukáže, že nebyly správné, ale do té doby jsou pro nás tím nejlepším vysvětlením, co pro svět kolem máme.“

„Super,“ zamumlala Justýna a vrátila se ke čtení *svého* časopisu pod stolem.

V naší rodině si při večeři všichni četli. Vlastně jsme četli skoro pořád. Já měla na klíně *Malou princeznu* a měla jsem v plánu, jakmile táta skončí s vyprávěním o cestování časem, přečíst si znovu (už po jedenácté) mou oblíbenou scénu, kdy Sára naštvě slečnu Minchinovou tím, že umí plyně francouzsky. *Malá princezna* je moje nejoblíbenější knížka. Půjčila jsem

si ji z knihovny šestkrát za sebou, než jsem si z kapesného ušetřila na vlastní.

„Pane Bromley, a co uděláte, až jednou takovou bránu *opravdu* spatříte?“ zeptala se Kitty.

„Samozřejmě ji prozkoumám,“ řekl táta.

„Ale šel byste dovnitř?“ nedala se odbýt Kitty.

Zatajila jsem dech. Sama jsem se na to přímo zeptat bála, protože jsem si nebyla jistá, že bych unesla, co řekne. Chtěla jsem, aby řekl ne. Chtěla jsem, aby řekl: *Ne*, zůstal bych tu se svou rodinou.

To neřekl. Ale neřekl ani, že by šel. „Kitty, musíš pochopit, že–“

„Catherine,“ přerušila ho. Justýna si odfrkla a hlasitě otočila stránku.

Kitty se ve skutečnosti jmenovala Catherine. Když jsme se ale poprvé skamarádily, byly jsme ještě miminka v kočárku a já nedokázala vyslovit „Catherine“. A tak jsem jí začala říkat „Kitty“ a to už jí zůstalo. Teď, když už nám bylo deset, měla Kitty strach, že je ta přezdívka moc dětská, takže chtěla, aby jí všichni říkali jejím skutečným jménem. „A navíc,“ upozornila mě před pár týdny, „s Catherine se dá dělat daleko víc věcí, můžeš to jméno různě zkracovat a upravovat. Zatímco s „Kitty“ neuděláš *vůbec* nic.“

Kitty měla totiž ráda slova, ze kterých se přehozením písmen dala tvořit slova nová, tedy anagramy. A čím byl takový

anagram lepší, tím víc byla nadšená. Minulé Vánoce jsem jí pod stromeček dala o anagramech knížku a přišlo mi, že už je v tom lepší než sama autorka. Pořád vymýšlela nové a nové anagramy, které v knize chyběly.

Měla pravdu, ale já jsem jí stejně odmítala začít říkat Catherine. V našem ročníku byly ten rok ještě dvě další holky jménem Catherine, ale Kitty byla jediná.

Táta pokračoval ve vysvětlování. „Musíš pochopit, že pokud člověk vstoupí do takové brány, nemá vůbec ponětí, kam ho to zanes. Nebo do jaké *doby*. Mohl by se klidně ocitnout někde v džungli ve dvanáctém století. Nebo uprostřed Atlantiku v roce 2000. Ať už by ho to zaneslo kamkoli, existuje velká pravděpodobnost, že to nebude právě bezpečné.“

„Tady to taky není bezpečné,“ zašeptala jsem.

„Ale my jsme tu přece úplně v bezpečí, Lottie,“ usmál se táta.

A možná měl pravdu – obvykle totiž táta pravdu měl – ale já se *necítila* v bezpečí.

Válka už zuřila víc než rok a já si už málem nepamatovala, jaké to bylo předtím, když byl ještě mír. Francie v létě padla do rukou Hitlerovi a já měla každý den strach, že teď přijde na řadu Anglie. Premiér Churchill sice v rádiu tvrdil, že se nikdy nevzdáme – ale jak to mohl vědět? Luftwaffe, německé vzdušné síly, shazovaly na Londýn skoro každou noc bomby. My jsme sice bydleli víc než sto padesát kilometrů odtud, ale

Luftwaffe už několikrát zasáhla i Bristol. Pár holek ze školy se kvůli tomu na čas přestěhovalo na venkov; a Alici Fitzhughovou poslali rodiče až do Kanady. Já si v koutku duše přála, abych mohla utéct s nimi, i když táta tvrdil, že je to směšné.

Možná že ocitnout se v džungli v roce 1150 by bylo nebezpečnější. Jenže možná taky ne.

„Problém s cestováním v čase není jen to,“ pokračoval táta, „že člověk neví, kde a kdy se ocitne. Horší je, že už *nikdy* nenajde cestu zpátky domů. Šance, že v životě narazíte na jednu časovou bránu, je téměř nulová, takže natrefit na *další* je v podstatě nemožné. A i kdyby člověk – navzdory vši pravděpodobnosti – přece tu druhou našel a vstoupil do ní, stejně ho nevrátí domů. Vezme ho zase na jiné místo a do jiné doby.“

To už poslouchali i Thomas s Justýnou, i když předstírali, že ne. Všimla jsem si toho, protože přestali otáčet stránky.

„Takže pokud by se vám někdy naskytna příležitost vejít do brány,“ řekl táta, „musíte si být nejdřív absolutně jistí, že zvládnete nevrátit se už nikdy nazpátek.“

Přemýšlela jsem, co bych asi udělala, kdyby se mi to jednoho dne stalo. Napadlo mě, že bych ji ukázala tátovi a on by rozhodl, co s tím. Určitě bych do ní nevstoupila, to jsem věděla. Jasně, můj život tady a teď nebyl zrovna ideální. Hitler mohl každým dnem ovládnout Anglii, všechna moje oblíbená jídla byla na příděl, kvůli ségře jsem minimálně jednou za týden bulela a ve škole mě učitelka nesnášela, protože jsem si

v hodinách četla pod lavicí.

Ne, můj život nebyl ideální. Ale nadobro se s ním rozloučit bych asi nedokázala. Pro dobrodružství bylo místo v knížkách: ty jsem totiž mohla kdykoli zavřít.

„Já bych to udělala,“ prohlásila Kitty s rozzářenýma očima. „Jestli tu bránu někdy uvidím, tak půjdu.“

„Jsi si jistá?“ usmál se táta.

Kitty rozhodně přikývla. „Je to jako zapečetěná obálka. I když se člověk bojí, že uvnitř budou špatné zprávy, *nemůže* odolat, aby ji neotevřel.“

„A co já?“ zeptala jsem se.

„Co tím myslíš?“ zamračila se zamyšleně Kitty.

„Ty bys vešla do brány a už se ke mně nikdy nevrátila?“

„Jasně že ne, Lottie,“ odpověděla Kitty. „Tebe bych nikdy v životě neopustila. Jestli někdy vejdu do brány, vezmu tě přece s sebou.“

2

Když od nás máma odešla, nebylo to skrz žádnou třpytivou bránu, necestovala v čase. Odešla úplně obyčejně. S kufrem, vlakem a se slibem, že brzy napíše.

Odešla před šesti měsíci, v dubnu. Odstěhovala se ke své sestře do londýnského Highgate.

Když jsem ji sledovala při balení, zeptala jsem se jí: „Proč chceš odjet z Bristolu, kde je aspoň *trochu* bezpečno, a zamířit doprostřed Londýna, kde to není bezpečné *vůbec*?“ Věděla jsem, že lidé z Londýna se snaží všemi možnými prostředky dostat děti z města pryč – pryč od bomb, častých náletů a zavřených škol. A přesto chtěla mamka vyrazit přesně opačným směrem. „*Zbláznila ses, mami?*“

„Ne, miláčku,“ odpověděla a políbila mě na čelo. „Ale kdybych tu zůstala, tak se asi zblázním.“

Není to kvůli vám, vysvětlovala Justýně, Thomasovi a mně.

Ale tátovi to neřekla, protože to *bylo* kvůli němu. Bylo to kvůli němu a té jeho posedlosti cestováním v čase; to byl důvod, proč nás opouštěla.

„Vezmi nás s sebou,“ prosila jsem, ale už v okamžiku, kdy jsem to vyslovila, jsem věděla, že to nechci. Nechtěla jsem žít v Londýně. Byla jsem tam párkrát navštívit tetu Matildu a připadalo mi to tam špinavé, plné lidí a hluku – a to bylo ještě *před* válkou. Navíc jsem tetu moc nemusela: vždycky mi říkala křestním jménem, Charlotto, i když jsem jí asi tisíckrát zopakovala, ať mi radši říká Lottie. Taky jsem nechtěla od táty. Proč by mělo vadit, že je posedlý cestováním v čase? Bylo to důležité. *On* byl důležitý.

Táta podepsal dohodu o mlčenlivosti, takže nám o svém výzkumu cestování v čase nesměl moc prozradit. Právě tyhle tajnosti podle mě mamka nemohla vystát. Ale já s Kitty jsme dávaly moc dobrý pozor, takže jsme si dokázaly poskládat věci dohromady.

Věděly jsme, že tátův výzkum na univerzitě platí vláda – konkrétně britské ozbrojené síly – a domyslely jsme si, že má za úkol zjistit, jak cestování v čase funguje, aby ho pak armáda mohla využívat a vytvářet třeba i vlastní brány, které by pak využívali k... něčemu. Kitty napadlo, že by se třeba vrátili do minulosti, aby zabili Hitlera, když byl ještě malý. A zastavili tak válku, ještě než vůbec začala.

Pokud by tohle táta dokázal – rozluštit tajemství cestování

v čase, čímž by zachránil celou Evropu před touhle zpropadenou válkou a každodenními oběťmi – pak jsem nepochybovala o tom, že by to měl udělat. Že *musel*. Co na tom, že byl pořád v laboratoři? Kdo by mohl říct, že to nemělo cenu?

Máma, očividně. „Já jsem nikde nepodepsala, že budu manželkou šíleného vědce,“ zaslechli jsme ji, jak říká večer před odjezdem tátovi. „My“, to znamená já, Justýna a Kitty, která u nás tu noc spala. Poslouchaly jsme za dveřmi do ložnice. To byl totiž jediný způsob, jak se u nás doma něco dozvědět.

„Všechno bude zase dobré,“ slyšeli jsme slibovat tátu.

„*Kdy?*“ ptala se ona.

„Až skončí válka.“

„A to bude kdy?“

Chvíli bylo ticho. Pak táta řekl: „Až najdu odpověď.“

Mamka si zoufale povzdechla a já si za dveřmi představovala, jak tam proti sobě stojí, každý na jednom konci pokoje jako nepřátelé na bojišti.

„Máš vůbec představu, jak dlouho už jsem si o tomhle chtěla s tebou promluvit?“ ptala se. „Jenže ty jsi ani nebyl doma, abych ti mohla říct, že odcházím.“

Všichni tři jsme potichu odešly do pokoje, který jsem sdílela s Justýnou. Ta si okamžitě zalezla pod peřinu a přes uši si přetáhla polštář. Nemluvila se mnou. To Kitty mě objala, když jsem se rozbřečela, a Kitty mě uklidňovala, že bude všechno v pořádku. A v jejím náručí jsem taky nakonec usnula.

Uběhlo půl roku a my mamku ani jednou neviděli. Ale psala, jak slíbila. Každý týden. A my jí odepisovali, tedy aspoň já s Thomasem. Justýna říkala, že se nebude obtěžovat. Mně se po mamce hrozně stýskalo. Možná jí psal i táta, ale možná taky ne. Nedokázala jsem to odhadnout, protože v jedné věci měla mamka pravdu: poslední dobou se nezajímal o nic jiného než o svůj výzkum.

Vlastně se o ten výzkum zajímal tolik, že když pak v říjnu zmizel, ani jsem si toho nevšimla.

Kdyby třeba jen na čtyřicet hodin zmizeli Kittyiny rodiče, volali bychom policii. McLaughlinovi totiž měli vždycky plán. Přesně věděli, kde a kdy mají s Kitty v daný okamžik být. Pokud by si paní McLaughlinová náhodou odskočila pro mléko, nechala by aspoň krátký vzkaz, někdy i několik: „Šla jsem na nákup. Budu zpátky za 20 min. Svačina je na stole, kdybys měla hlad.“ Jako by snad Kitty ty sušenky na stole neviděla, když ležely hned vedle lístku.

Právě kvůli téhle posedlosti plánováním jsme s Kitty vymyslely taky jeden plán: pro případ, že by nás válka rozdělila. Nezdálo se nám to příliš pravděpodobné, ale slychaly jsme v rádiu příběhy o tom, jak se rodiny ve Francii nebo v Polsku najednou úplně rozdělily, někoho poslali do vězeňského tábora, někdo prostě uprostřed noci někam zmizel.

Anglie mohla být ještě stále hrdá na to, že je svobodná, ale pokud by nás někdy nacisti taky okupovali, byla Kitty pře-

svědčená, že musíme vymyslet, jak bychom se znovu našly. Náš plán se zrodil jen dva týdny před tím, než můj táta zmizel, v noci, kdy princezny Elizabeth a Margaret vůbec poprvé promluvily k národu.

Já s Kitty jsme samozřejmě obě princezny zbožňovaly. Elizabeth jsme zbožňovaly, protože se jednoho dne měla stát královnou, ale Margaret jsme milovaly ještě víc, protože byla skoro stejně stará jako my. Já jsem k ní cítila zvláštní náklonnost taky proto, že stejně jako já byla mladší sestrou – a tak mě zajímalo, jestli Elizabeth Margaret taky tak provokovala, jako Justýna občas mě. Na fotkách princezny vždycky vypadaly spokojeně, že jsou spolu, ale říkala jsem si, že když je zrovna nefotí, určitě se spolu taky hádají – jako všechny sestry. Když jsme si s Kitty hrály na princezny, vždycky musela být Elizabeth ona – konec konců, *byla* starší.

Ten večer, co měly princezny promluvit v rádiu, jsme se za ně převlékly. Na hlavu jsme si daly korunky, které jsme měly schované od loňských Vánoc, Kitty si vzala žezlo (tedy pohrabáč) a já dlouhou róbu (máminy šaty).

„No nevypadají ta naše děvčátka úžasně?“ ptala se paní McLaughlinová manžela, zatímco nám ladila rádio.

„Rozkošně,“ souhlasil Kittyin otec a zabafal z dýmky.

„*Královsky*, mami,“ opravila ji Kitty. „Vypadáme *královsky*.“

Posadila jsem se na stoličce víc zpříma. Zpříma a víc *královsky*.

Princezny mluvily v programu s názvem *Hodinka pro děti*, který jsme poslouchaly skoro každý večer kvůli pohádkám, ale dnes to bylo jiné. Kitty se vrtěla vzrušením, až hlasatel konečně oznámil: „Její Výsost, princezna Elizabeth.“

Její hlas zněl jako zvon, jako by byla přímo u McLaughlinů v pokoji. „Když vám všem přeji dobrý večer, cítím, že promlouvám k přátelům a druhům, kteří stejně jako já a má sestra strávili poslechem *Hodinky pro děti* spoustu krásných chvil.“

Já i Kitty jsme začaly pištět radostí.

„Na mou duši,“ poznamenala Kittyina maminka, „takhle noblí jsem ještě v životě žádné děcko neslyšela mluvit!“

„Přirozeně,“ řekla na to Kitty. „Vždyť z ní, koneckonců, bude jednou *královna*.“ A urovnala si na hlavě svou papírovou korunku.

„Pšt,“ okřikla jsem je. „Ještě mluví!“

„Tisíce z vás v této zemi musely opustit své domovy a odloučit se od svých rodičů,“ pokračovala princezna. „Moje sestra, Margaret Rose, i já s vámi velmi soucítíme, protože ze zkušenosti víme, co to znamená, být daleko od těch, které nejvíc milujeme.“

Ani jsem se nemusela na Kitty podívat a už jsem cítila její ruku ve své. Stiskla mi ji a já ten stisk opětovala. Já domov neopustila, ani jsem nikam neodešla, ale díky téhle strašné válce jsem až moc dobře věděla, co znamená být bez rodičů.

„A až přijde mír,“ končila svůj projev princezna, „vzpomeňte

si, že pak bude na nás, dnešních dětech, abychom ze světa napříště udělali šťastnější místo.“

To jsem chtěla. Hrozně moc. Udělat ze světa napříště lepší a šťastnější místo. A když jsem pohlédla na Kitty, jak s odhodlaným výrazem zírá na rádio, věděla jsem, že obě v duchu přísaháme na to samé.

„Dobrou noc, děti,“ loučila se princezna Margaret.

„Dobrou noc a hodně štěstí všem,“ dodala princezna Elizabeth.

Byla to ta nejlepší *Hodinka pro děti* v mém životě.

Jakmile jsme vypnuli rádio, oznámila mi Kitty, že musíme vymyslet plán, jak se najít, pro případ, že bychom se někdy rozdělily. Přišlo mi, jako by díky princezně teď brala válku a všechno kolem mnohem vážněji než dřív. „Musíme si vybrat místo setkání,“ prohlásila a odhodlaně máchla pohrabáčem – chci říct, žezlem.

„Bezva,“ kývla jsem. „A jaké?“

„Mělo by to být místo, které snadno najdeme,“ uvažovala Kitty. „A kam víme, že se budeme moct dostat. Takže ne doma, například. Co kdyby nám domy zabrali a poslali nás do zajateckého tábora?“

„Co Willsova věž?“ navrhla jsem. Willsova věž byla nádherná budova na půdě univerzity, kde pracoval můj táta. Možná vůbec nejnádhernější budova v celé jihozápadní Anglii. Byla postavená ve středověkém stylu, s klenutými stropy a věžič-

kami směřujícími k nebi. Připomínala mi spíš katedrálu než budovu univerzity.

Za ty roky jsme s Kitty ve Willsově věži už byly s tátou mockrát. Zatímco seděl na schůzích, nechával nás tam na chodbách a točitém schodišti hrát na schovávanou. Věděla jsem, že věž bychom našly, ať by se dělo cokoli, protože stála přímo uprostřed Bristolu a byla to jedna z nejvyšších staveb ve městě. Byla vidět skoro odevšad.

Kitty potěšeně přikývla. „Žel sova ví!“ dodala.

Nechápala jsem.

„To je náš anagram pro Willsovu věž,“ vysvětlovala Kitty. A bylo rozhodnuto.

„Vy jste ale hlavičky,“ usmála se paní McLaughlinová. Pro Kitty a její rodinu bylo prostě hrozně důležité vědět, kde člověk zrovna je.

Napadlo mě, že u nás doma to bylo úplně jiné. Táta byl často v laboratoři dlouho do noci, takže jsme už spali, když přišel domů. A druhý den ráno, ještě než jsme se probudili, už byl zase pryč. Někdy jsem ani nevěděla, jestli přišel v noci domů. Pokud nepřišel, měla nás „na starost“ Justýna, což znamenalo, že k večeři byla studená ryba s hranolkama ze stánku. Občas za ní přišli na návštěvu kluci. Tak to prostě v té době u nás doma chodilo.

Takže by mě zajímalo: jak dlouho mi vlastně trvalo, než jsem si uvědomila, že táta zmizel?

3

Možná jsem si měla tátovy nepřítomnosti všimnout mnohem dřív. Na svoji obranu ale musím říct, že ve škole to šlo od desítky k pěti, a tak jsem neměla na nic jiného myšlenky. Stalo se tohle: Betsy, Margaret a Jeanine založily klub s názvem Filmové hvězdy a zvaly pak do něj holky z našeho ročníku. Ale ne že by prostě jen tak přišly a zeptaly se: „Hele, nechceš si o víkend přijít hrát k Margaret?“ To ne. Šlo o písemné pozvánky psané krasopisem na jemném papíře. Pokud člověk pozván do klubu přijal (což samozřejmě všichni udělali), získal odznak a členský průkaz Klubu filmových hvězd. Dokonce jsem slyšela, že pak probíhal i nějaký přijímací rituál, ale protože to, co se tam dělo, bylo tajné, nesměla o tom žádná z holek mluvit.

Ale aby bylo jasno: celý ten nápad s Klubem filmových hvězd byl naprosto ubohý. Vlastně pak jen spolu chodily do kina. A to bylo všechno. To jsem mohla klidně taky a žádný

klub jsem k tomu nepotřebovala. A taky že jsem *chodila*. Často. S Kitty.

Tudíž by mi vůbec nevadilo, že jsem žádnou takovou pozvánku do lavice nedostala, jenže Betsy, Margaret a Jeanine mi daly jasně najevo, že mě do klubu *nikdy* nepozvou.

„Nechceme ti nijak ublížit,“ řekla mi jednoho pátečního odpoledne ke konci října na školním dvoře Betsy. „Jen si prostě myslíme, že se tam nehodíš. Chápeš, co tím chci říct?“

„Tak trochu,“ odpověděla jsem a přitiskla si *Malou princeznu* ještě víc k hrudi.

„Ty máš ty knížky,“ dodala Margaret. „Moc čteš. A o tom to v našem Klubu vůbec není.“

„Já vím,“ přikývla jsem. „Je to o filmech. Ale já mám filmy taky ráda.“

„Viděla jsi Čaroděje ze země Oz?“ zeptala se Jeanine.

„To ne,“ odpověděla jsem. „Ale četla jsem knížku.“

Všechny pokývly hlavou, jako by říkaly: *No právě*.

„Víš, příští rok už budeme na druhém stupni,“ vysvětlovala Betsy. „Takže bysme se měly chovat trochu víc dospěle.“

Netušila jsem, že číst knížky je dětinské.

„Já bych se mohla chovat dospěleji,“ navrhla jsem.

„Ono by to ale stejně nepomohlo, víš,“ řekla na to Jeanine falešně sladkým hlasem. „Filmový hvězdy prostě „brejlovci“ nezajímají.“

Jako bych mohla za to, že mám brýle.

Ale i tak, s tím bych se nějak smířila. Jenže oni pak do Klubu pozvaly Kitty.

Seděly jsme s Kitty vedle sebe v lavici a já viděla, jak vytáhla tu obálku. Nádhernou, s krajkou a mašličkami. Rychle ji zasunula zpátky do lavice, jako by nechtěla, abych si toho všimla. Ale bylo pozdě.

Po zbytek dne se mi o pozvání do Klubu nezmínila a já jsem se jí na to neptala. Chovala se úplně normálně, prostě jako Kitty: rozdělila se se mnou o oběd, odvedla pozornost paní Dickensové, když hrozilo, že na mě (zase) bude rvát, protože si o hodině čtu pod lavicí, hrála si se mnou o přestávce na školním dvoře. Chovala se normálně, jenže od chvíle, kdy dostala tu pozvánku, mi už normální nepřišlo vůbec nic.

Jakmile bylo po vyučování, vyklouzla jsem ze třídy a šla domů sama. Od školy k našemu domu to bylo pěšky pětadvacet minut. Šlo se přes Dolinu, což byla obrovská travnatá plocha a v podstatě nic víc, jen ve vzduchu se vznášelo pár barážních balonů, které tam na začátku války instalovalo Královské letectvo. Vypadaly jako vesmírné lodě Marťanů. Občas jsme tam chodili pouštět draky, protože tam nebyly stromy ani budovy, které by brzdily vítr.

Ten den bylo pošmourno, větrno a pršelo, tedy jako každý druhý den v Bristolu. Déšť mi normálně nevadil, ale když člověk chytil v Dolině a nabral skoro horizontální směr, bylo to mnohem horší. K tomu ten vítr – když se nemohl opřít do dra-

ka, snažil se srazit k zemi aspoň mě. Měla jsem samozřejmě deštník, ale proti takovému větru neměl šanci, takže jsem si ho strčila do tašky a smířila se s tím, že budu promočená na kost. Plynová maska, kterou jsem si nesla v krabičce, mi při běhu nepříjemně narážela do kolen. Jestli bude táta doma, tak mi zatopí a možná mi dá i hrnek teplého mléka a já hned uschnu. Jestli tam nebude, no tak si prostě budu muset vystačit s ručníkem.

„Haló!“ křikla jsem, když jsem vešla dovnitř.

„Co je?“ ozvala se ze shora Justýna. Jinak nic. Dole byla tma a v krbu nic než řehavé uhlíky.

Fajn. Tak si to mléko uvařím *sama*. Betsy říkala, že nastal čas chovat se víc dospěle. Ale co ona o tom mohla vědět? Nešlo přece o to, vidět víc filmů. Ale ohřát si hrnek mléka, když byl člověk na kost promočený a bez kamarádů, protože neměl nikoho, kdo by se o něj postaral, *to* bylo něco jiného.

Nakoukla jsem do spíže. Mléko nikde.

V tu chvíli jsem se rozbřečela, takže Betsy měla asi pravdu a já *jsem* vážně ještě děcko. Brečím nad rozlitym mlékem. Vlastně ale nemám to mléko.

Schoulila jsem se na špinavou kachličkovou podlahu, kterou celé týdny, možná měsíce, a možná vlastně už od té doby, co máma odešla, nikdo nemyl. Opřela jsem si čelo o promočená kolena a brečela. Počínala jsem si tak hlasitě, že jsem skoro přeslechla klepání na dveře.

Raz. Dva. Raz-dva-tři-čtyři-pět.

Tímhle způsobem u nás klepali na dveře všichni, ať už mi mamka přišla uklidit do pokojíčku, nebo jsem šla otravovat tátu do knihovny. Kitty se to od nás taky naučila, i když její rodiče tajné klepací kódy vůbec nezajímaly.

Vstala jsem, otřela si hřbetem ruky oči a šla otevřít. Stála tam Kitty a vypadala jako zmoklá slepice. Měla brašnu s učebnicemi, ale krabičku s plynovou maskou zase zapomněla. Slečna Dickensonová ji za to často plísnila. „Díky moc, žes na mě počkala,“ řekla Kitty.

Byla jsem tak překvapená, že ji vidím, že jsem tam jen dál beze slova stála.

„Můžu dovnitř?“ zeptala se. „Ono na mě tady totiž prší, víš?“

Pustila jsem ji dovnitř a šla nahoru pro dva ručníky. Seděly jsme spolu na podlaze v obýváku a máčely koberec. „Co tady vlastně děláš?“ zajímalo mě.

„Je pátek,“ odpověděla. „Proč bych tu nebyla?“

„A co Filmový klub?“

Kitty vypadala zmateně. „A co s ním?“

„Pozvali tě,“ řekla jsem. „Viděla jsem ten dopis.“

„To je fakt,“ pokrčila rameny Kitty a mokrý ručník, který přes ně měla přehozený, poskočil nahoru a dolů. „Ale odmítla jsem to.“

„Proč?“ zalapala jsem po dechu. Margaretě, Betsy nebo Jeanine přece *nikdy* nikdo nemohl nic odmítnout.

Pokrčila nos. „Protože já žádná filmová hvězda být nechci. Ty holky jsou pitomý. A nudný. A nepozvaly tebe. Takže to asi bude pěkně blbej klub.“

Nic jsem na to neřekla, protože náklonnost, kterou jsem ke Kitty cítila a kterou jsem vždycky nosila v srdci a zněla mi v uších jako nějaká hudební kulisa, se najednou změnila v tak hlasitou a úchvatnou symfonii, že bych ji nepřekřičela, ani kdybych se sebevíc snažila.

„Ty sis opravdu myslela, že bych šla do toho klubu bez tebe?“ zeptala se Kitty a vykulila na mě oči.

Pokrčila jsem rameny.

„Lottie, jsi *praštěná*?“

Přikývla jsem a obě jsme se rozesmály.

„Vstávej,“ řekla jsem a zamířila ke krbu. „Je tu hrozná zima.“

A tak jsme s Kitty zatopily – společně.

4

Do obýváku jsme se s Kitty vrátily až mnohem, mnohem později. Celé hodiny jsme totiž vymýšlely veliký hon za pokladem, který se odehrával po celém domě, a nutily Thomase, aby se ho účastnil. Když ale došel až na konec a zjistil, že tam žádný skutečný poklad není, naštvál se – a tím hra skončila.

Pak jsme měly jít spát, ale protože jsme si s Kitty moc nahlas šeptaly a smály se, vyhodila nás Justýna z pokojíčku. Teď jsme si tedy nahlas šuškalý a smály se v přízemí, kde nás ségra neslyšela. Popíjely jsme teplé mléko, které ovšem chutnalo spíš jako bláto (byla to jen horká voda se sušeným mléčným práškem), a trénovaly jsme si telepatii.

Táta nám jednou řekl o zvláštních kartách, které se používaly na testování mimosmyslového vnímání. Balíček obsahoval pětadvacet karet: na pěti byl vyobrazený kruh, na pěti znaménko plus, na pěti byly zvlněné čáry, na dalších pěti byla nama-

lovaná krabice a poslední pětice byla s hvězdou. Když člověk jen tipoval, jaká karta bude další v pořadí, obvykle jich uhodl tak pět. Takže když jste jich uhádli mnohem *víc*, nešlo o pouhou tipovačku: prokázali jste přirozené mimosmyslové schopnosti.

Táta si nemyslel, že by to bylo nějak vědecky podložené, ale já s Kitty jsme hrozně stály o to, mít mezi sebou telepatické spojení, takže jsme si z papíru vyrobily vlastní sadu karet a trénovaly jsme. Snažily jsme se obrázek na kartě v duchu vyslat té druhé. Jednou, když se Kitty dívala na karty a na každý obrázek opravdu moc, moc usilovně myslela, uhádla jsem jich *devět*. Justýna tvrdila, že je to jen náhoda, ale já bych byla přísahala, že jsem ty obrázky v duchu viděla tak jasně, jako by mi je Kitty promítla na obrazovce.

Dnes večer jsme to tedy taky několikrát zkusily, ale nepodařilo se nám uhádnout víc než osm z pětadvaceti. Což bylo určitě lepší než průměr, ale náš osobní rekord to nebyl.

Byly jsme asi uprostřed balíčku a tentokrát jsem byla na řadě já, abych se soustředila na obrázek a snažila se ho telepaticky odeslat Kitty, když se ozvalo zaklepání.

„Tati?“ zavolala jsem.

Nic.

Muselo to být dřevo ve vyhasínajícím krbu. Pohlédla jsem k oknu, abych se ujistila, že jsou závěsy zatažené a nikdo zvenku nemůže vidět světlo z krbu ani z lampičky, kterou jsme si

svítily. Bylo to pravidlo, na kterém mamka velmi striktně trvala: pokud by piloti luftwaffe zahlédli světlo, věděli by, kde jsou města a kam mají shazovat bomby. Dala Thomasovi za úkol závěsy půl hodiny po západu slunce zatahovat a on bral tuhle svou válečnou povinnost *velice* vážně. Pokud náhodou protiletadlová hlídka zjistila, že se někde v noci svítí, spustila povyk, a dokonce vám mohla uložit i pokutu.

Závěsy byly ale dokonale zatažené jako každou noc. Vrátily jsme se tedy s Kitty ke kartám.

„Klikyháky,“ hádala Kitty.

Ale byl to čtverec.

„Čtverec,“ zkoušela to Kitty.

Ale bylo to kolečko.

„Hvězda,“ řekla Kitty.

A tentokrát to *byla* hvězda. V duchu jsem se usmála a znamenala její odpověď do výsledkové tabulky.

Pak se klepání ozvalo znovu, hlasitěji.

„Myslím, že je někdo za dveřmi,“ řekla Kitty.

„Kdo by u nás takhle pozdě klepal?“

Ale to už jsem byla na nohou a mířila jsem do hlavní chodby, Kitty hned za mnou.

Mám velkou představitost. Minulý rok to tvrdila učitelka mým rodičům, ale nebyla si asi jistá, jestli je to dobře, nebo špatně: *Charlotta má velkou představitost*. Znamenalo to, že během těch pár kroků mezi obývánkem a vstupními dveřmi, jsem

pro to klepání dokázala vymyslet desítky různých vysvětlení. Ale bylo to zvláštní zaklepání, ne to naše, domluvené, *raz, dva, raz-dva-tři-čtyři-pět*.

Možná si sousedi zabouchli dveře a potřebovali se schovat před deštěm.

Možná si Justýna domluvila pozdní rande s jedním ze svých obdivovatelů.

Možná si mamka uvědomila, že udělala chybu, a celý den byla na cestě až do noci, aby se vrátila domů. A protože byla pryč tak dlouho, zapomněla správně zaklepat.

Ale když jsem otevřela dveře, člověk, který tam stál, nebyl ani soused, ani nápadník, ani moje máma. Byla to vysoká, štíhlá žena v tmavě šedé pláštěnce a elegantním klobouku, jehož krempa jí zčásti zakrývala obličej. Vypadala jako filmová hvězda. *Ne* jako Betsy; jako skutečná hvězda.

„Zdravím, děvčata,“ promluvila klidným, ale vážným hlasem. „Která z vás je Charlotta?“

„Já,“ přihlásila jsem se.

„Aha, takže tohle musí být tvá sestra,“ řekla ta dáma a přejela Kitty pohledem.

„No ano,“ odpověděla jsem nevinně. „Máme stejnou barvu očí, vidíte?“ Schválně jsme na ni upřely naše oříškově hnědé oči.

Nervózně se usmála. „To skutečně vidím. Ale obávám se, že s vámi musím probrat něco závažného. Mám pro vás nějaké zprávy o otci.“

„O otci?“ zopakovala jsem a v *tom* okamžiku mi došlo, že jsem ho vlastně strašně dlouho neviděla. Dnes byl pátek. Byla jsem si jistá, že jsem ho viděla v úterý. Nebo ne? Nebylo to spíš v pondělí?

„Ano,“ potvrdila mi filmová hvězda. „Je to docela důležité. Šly byste se mnou do auta?“

Mhouřily jsme s Kitty oči a snažily se zaostřit, jenže v tom dešti a tmě bylo téměř nemožné auto na ulici rozeznat. Jedla jsem sice poslední dobou spoustu mrkve (i když podle mě chutnala jako nevábná medicína s hlínou), protože mamka říkala, že díky ní člověk v noci lépe vidí, ale zrovna teď mi tedy k ničemu nebyla. Každý dům v ulici měl zatemněná okna, na ulici samozřejmě také nebylo žádné osvětlení, a pokud šlo o auta na silnici, musela mít při jízdě zakrytá přední i zadní světla. Vyjet někam dnes v noci se zdálo jako čiré bláznovství – jak to, že hned neskončili někde ve stromě? Ať už tu ženskou k nám domů přivedlo cokoli, muselo to být naléhavé.

„Co je to za zprávy?“ zeptala jsem se co nejslušněji, protože ona byla dospělá a zřejmě taky důležitá, a já nechtěla, aby si pak tátovi stěžovala, že jsem byla drzá.

„Obávám se, že já nejsem ta správná osoba,“ odpověděla s omluvným úsměvem. „Ale tvůj otec je ve voze, rád by ti to sdělil osobně.“

Instinktivně jsem udělala krok směrem k autu. Byla jsem jen v pyžamu a chladný noční vzduch mě rozechvěl.

Kitty se držela zpátky. „A kdo vlastně jste?“ zeptala se a přimhouřila oči. Na rozdíl ode mě se nijak zvlášť nesnažila chovat se slušně.

Ale nevypadalo to, že by se žena urazila. Sáhla si do náprsní kapsy, odkud vytáhla svůj služební průkaz a ukázala nám ho. Byla na něm její fotka a nahoře stálo „Oddělení nukleárního výzkumu“. „Pracuji pro vládu,“ vysvětlovala. „S profesorem Bromleyem jsem úzce spolupracovala na výzkumu brán času.“

Podívala jsem se na Kitty, jako bych říkala: *Vidíš? Můžeme jí věřit.* Tátův výzkum byl tajný. Pokud o něm tahle žena věděla, nemohla být nebezpečná.

„A nemohlo by to počkat do rána?“ zeptala se Kitty a okázale zívla. „Jsme *docela* unavené.“

„Obávám se, že profesor Bromley by si s vámi rád promluvil hned,“ trvala na svém žena.

Moje představivost pracovala na plné obrátky. Nebyl táta zraněný? Nebo třeba máma? Možná že odhalil záhadu cestování v čase a chtěl mi o tom říct. Možná potřeboval moji pomoc.

Následovala jsem tedy ženu v hustém dešti do auta, Kitty těsně za mnou. Když jsme došly na silnici, objevil se elegantní černý vůz. Žena otevřela zadní dveře a já s Kitty jsme nakoukly dovnitř. Byla taková tma, že jsem možná něco přehlédla, ale nezdálo se mi, že by tam někdo seděl. Otočila jsem se.

„Promiňte,“ řekla jsem. „Ale kde–“

V tom okamžiku vystoupili ze tmy dva muži. Jeden chytil

mě, druhý Kitty. O vteřinu později mi přes hlavu přehodili veliký rezný pytel, který jsem měla až na zem. Pak už jsem neviděla nic.

Křičela jsem, házela sebou a kopala, jenže desetiletá holka toho proti dospělému chlapovi moc nezmůže. *Silnému* dospělému chlapovi. Vší silou jsem ho koplá do břicha, ale krom tichého „uf“ to nemělo vůbec žádný efekt.

Zvedl mě a hodil do auta. Poslepu jsem se snažila nahmatat dveře, ale za okamžik už jsem cítila, jak auto zrychluje a ujíždí pryč.

Unesli mě.

Křičela jsem z plných plic a slyšela jsem, že křičí i Kitty, což mě trochu uklidnilo. Ať už mě vezli kamkoli, aspoň se mnou vezli taky Kitty.

Snažila jsem se vysoukat z pytle, ale pevně ho dole zavázali. Natáhla jsem ruku a snažila jsem se uzel povolit, ale podařilo se mi jen sklouznout ze sedačky, když vůz nečekaně ostře zatočil. Skončila jsem na zemi s hlavou mezi Kittyinýma nohama.

Zůstala jsem tak po zbytek jízdy – hlavu přitisknutou k jejím holením. Snažila jsem se jí skrze vrstvy pokožky, vlasů a pytloviny říct: *To bude dobrý. Dokud jsme spolu, bude to dobrý, uvidíš.*

Najednou Kitty začala mluvit. „Zaplatíme vám,“ nabízela komukoli, kdo ji mohl slyšet. „Ať je to kolik chce, slibuju, že to rodiče zaplatí. Jen nás pusťte.“ Roztrásl se jí hlas. „Prosím.“

Nikdo neodpověděl.

Netušila jsem, jestli má Kitty ohledně té nabídky pravdu. Naši rodiče by samozřejmě výkupné zaplatili, kdyby mohli, ale nebyla jsem si jistá, jestli mají na to, co by tihle lidé mohli chtít. Naše rodiny nebyly nijak zámožné. Před válkou byl můj táta prostě normální vědecký pracovník a profesor fyziky na univerzitě. Žili jsme ve slušném domě, ale nebylo to nic extra.

A to mě na tom udivovalo: Proč si vybrali zrovna *nás*? Určitě byla spousta zazobanějších dětí, které mohli unést. Napadlo mě, že třeba taková Betsy by jim na výkupném vydělala víc než já s Kitty dohromady – ačkoli je otázka, jestli by ji její rodiče vůbec chtěli zpátky.

Za nějakou chvíli auto zastavilo. Možná to byla hodina, možná víc. Zajímalo mě, kde únosci vzali tolik benzínu, aby nás mohli odvézt až sem, protože ve válečné době bylo všechno na příděl. Pokud opravdu pracovali pro vládu, mohli mít benzínu, kolik chtěli – ale pokud opravdu pracovali pro vládu, proč by nás unášeli?

Cítila jsem závan studeného vzduchu, jak někdo otevřel dveře, a vtom jsme s Kitty unisono začaly křičet. Pro případ, že by nás někdo zaslechl.

Znovu mě někdo zvedl, přehodil si mě přes rameno a odnesl kamsi dovnitř. Chvíli jsem vůbec neslyšela Kitty, takže jsem zpanikařila a začala sebou zmítat ještě divočeji. „Kitty?“ vykřikla jsem. „*Kitty!*“

„Jsem tady, Lottie!“ zavolala v odpověď.

„Nenechávej mě tady!“ ječela jsem, jako kdyby Kitty mohla ovlivnit, kam nás nesou nebo jestli nás nechají spolu.

Když ze mě konečně sundali pytel, ocitla jsem se v dobře osvětlené, nízké místnosti, kde nebylo nic kromě mě, Kitty, té vysoké ženské a dvou urostlých chlapů, kteří nás hodili do auta. V místnosti nebyla žádná okna, nábytek ani ozdoby. Mohli jsme být kdekoli: v Bristolu, Bathu, Cardiffu, Readingu nebo třeba v tak malinkaté vesničce, že ani neměla jméno.

Kitty se okamžitě rozběhla ke dveřím, ale byly z oceli a samozřejmě zamčené – tahala za kliku, věšela se na ni celou vahou, ale nic nezmohla.

Zažili jste někdy něco takového – je vám deset a jste tak malí a bezmocní, že nemůžete udělat vůbec nic pro vlastní záchranu? Je to příšerné. Potupné. A děsivé.

Zamčené dveře mě ale přestaly zajímat v okamžiku, kdy jsem zjistila, co je na protější zdi: velké okno vedoucí do další místnosti. A za tím oknem stál můj otec.

5

„Tati!“ vykřikla jsem a hnala se k oknu.

Můj táta byl zpola holohlavý, zbytek vlasů měl mastných a nebyl oholený. Viděla jsem, že pohybuje rty, ale skrz tlusté sklo jsem mu nerozuměla ani slovo. Zabušila jsem pěstí do skla.

„Tati! Pomoz mi! Tati! Tatínku!“

Viděla jsem, že se rozplakal.

Ona vysoká žena za mnou promluvila. „Profesore Bromley,“ řekla. „Dobry večer. Věřím, že se vám daří dobře?“

Zajíkla jsem se, protože její přízvuk byl nezaměnitelný.

Byla to Němka.

Jak jsem si toho mohla u nás doma nevšimnout? Jistě, tam mluvila s britským přízvukem a v ruce měla průkazku britské vlády, ale jak to, že jsem si neuvědomila, že nejsou *pravé*? Teď byl její německý přízvuk patrný, což bylo děsivé, zvláště pro někoho jako já, která jsem z války měla takový strach, že jsem

jakýkoli nečekaný hluk považovala za bombardér a každého cizince za Němce.

Unesli nás nacisti.

Ale proč? Co jsme s Kitty mohly nepříteli nabídnout? Nebo to byla nějaká nová vojenská taktika? Bombardovat Londýn, mučit špiony a unášet školáky ze základních škol?

V té chvíli už byla Kitty u okna vedle mě. Chytila mě za ruku a držely jsme se tak pevně, jako by nám šlo o život.

„Jsem potěšena, že vaše dcery souhlasily a přidaly se dnes večer k nám,“ pokračovala Němka samolibě.

Zoufale jsem si přála, abych jí byla netvrdila, že je Kitty moje sestra. Případalo mi to v té chvíli roztomilé. Jenže kdybych prostě mlčela nebo řekla pravdu, tak tu teď možná Kitty nemusela být. Možná by nás teď díky ní osvobodzovala naše domobrana. Pokud ti nacisti z nějakého podivného důvodu hledali tátovy děti, neměla s tím Kitty mít nic společného.

„Já ale nejsem–“ začala, ale než to stačila doříct, jeden z obrů jí přikryl dlaní ústa.

„Profesore Bromley,“ pokračovala Němka. „Jistě si vzpomínáte na podmínky naší dohody, ale pro jistotu vám osvěžím paměť. Možnost první: sdělíte nám, jak přesně lze vytvořit bránu pro cestování časem, a pak odsud spolu s dcerami svobodně odejdete. Tím to všechno skončí: půjdete domů k rodině.“

„Možnost druhá: pokud to tajemství odmítnete vyzradit, uvidíte své dcery umírat. Právě teď.“

V ten okamžik vytáhli muži za námi z opasku pistole a namířili je na nás. Zalapala jsem po dechu a Kitty začala kvílet jako siréna před náletem.

Žena stiskla tlačítko na stěně a zeptala se: „Tak jak jste se rozhodl, profesore Bromley?“

„Lottie!“ uslyšela jsem skrz reproduktor jeho hlas, zatímco jsem sledovala, jak pohybuje rty. „Jsi v pořádku, miláčku? Nejsi zraněná?“

„Jsem vyděšená, tati. Prosím tě, pomoz mi. Prosím, pomoz.“

Přitiskl ruce na sklo. „Je mi moc líto, co se stalo, miláčku. Já jsem–“

„Profesore Bromley!“ vyštěkla žena. Její hlas zněl hodně našťavaně a německy. „Dáte nám odpověď, anebo necháte své dcery zemřít?“

„Já žádnou odpověď nemám,“ řekl táta. „Ještě jsem na to nepřišel. Prosím, dejte mi víc času. Jsem už blízko. Jen krůček od řešení. A pak vám všechno řeknu, úplně všechno. Jen nás nechte jít. Prosím.“

Němce se z hrdla vydral drsný zvuk. „My vám *dali* čas, profesore Bromley. A abych byla upřímná, nevěříme vám. Už dvacet let paříte k předním vědcům zabývajícím se cestováním v čase a za poslední dva roky jste od vlády dostával všemožnou podporu – a přesto jste na nic nepřišel? To se mi skutečně nezdá.“

„Ale věda takhle někdy funguje,“ zaprotestoval táta. „Jak dlouho myslíte, že lidstvu trvalo zjistit, že je země kulatá? Jak